

ANNE FRANK ANNO NU

DAGBOEKBRIEVEN

12 Juni 2026 — 19 Maart 2027

Bezorgd door J. Beenman

MET EEN INLEIDING VAN
HANNEKE GRIEK - VERSCHEUR

UITGEVERIJ QUALITY PUBLISHERS
AMSTERDAM EN LONDEN

© 2026 Quality Publishers

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgever: Quality Publishers

Amsterdam en Londen

ISBN: 9789083564463

*Drama is;
Will the main character live,
or die*
— Howard Hawks

INLEIDING

Op 12 juni 2026 zou Anne Frank haar zevenennegentigste verjaardag hebben gevierd. Een memorabele leeftijd, die de vraag oproept die historici en lezers zich al decennia heimelijk stellen: wat als? Wat als zij de verschrikkingen had overleefd? Hoe zou zij hebben gekeken naar de eenentwintigste eeuw? Waar zou een hoogbejaarde Anne in het hedendaagse tijdsgewricht tegenaan zijn gelopen?

In de film- en literatuurwereld is het een wetmatigheid dat elk meesterwerk vroeg of laat een vervolg krijgt. Hoewel dit werk wezenlijk anders is van opzet—met name door de vorm—kan en mag dit boek worden beschouwd als een sequel. Het is een soort Achterhuis 2, maar dan wel een die functioneert als een diepe literaire ode.

Waar het eerdere dagboek de stem was van een meisje, spreekt hier een vrouw met een heel leven achter zich. Zij is het die, getekend door tijd en geschiedenis, haar eigen verhaal opeist. Dit unieke perspectief nodigt de lezer uit om met hernieuwde blik naar de toekomst, maar ook naar het verleden te kijken. Het is de wens dat deze vertelling niet op zichzelf staat, maar de aandacht doet terugkeren naar de oorsprong.

Hoe de hedendaagse brieven boven water kwamen en waar ze exact vandaan zijn gekomen—eigenlijk begint hier het verhaal al—is vooralsnog een mysterie. Niettegenstaande zijn ze zeer zorgvuldig geordend door mijn assistent J. Beenman.

H. G. V.

DEEL 1

Naschoolse Opvang

Vrijdag 12 Juni 2026

Lieve Kitty,

Stond blij op. Duurde niet lang die vreugde. Gluurde toen in de kleine voorkamer links en moet je zeggen. Zag voor mij als 97 jarige Anne geen geel of rood guirlandes. Hing mijn vriendin Wandel, die is pas 87, op nul aan slingers en feestverlichting. Smolt weg, erg luchtig 'n kwak kwarkgebak van vorig jaar.

Weet niet waarom. Je voelt als een oude bekende en als van onverbloemd vertellen een tijdje geleden. Meedelen van 't diepste. Herinner me weinig meer van voor Wandels dood in 1980.

O ja. En je merkt wellicht er is iets raars aan haar taal. Ze schrijft vreemd. Wel, heb moeite met de eerste persoon enkelvoud, kan dat woordje waarmee men zichzelf duidt, niet meer zeggen, laat staan schrijven—wordt heus wel klaar en helder nog waarom!

Je Anne

Zaterdag 13 Juni 2026

Lieve Kitty,

Hangend boven m'n nog verse naoorlogse logboek. God zal me kraken. Overkomt me jaarlijks. Bleek te zijn vandaag. Klonk luid en krachtig rond 10 uur van deze eender zeer koude juni ochtend.

'Staat hoe 't ervoor? Kom je nou nog mee beste Frank. Trek je jas aan eindelijk. Sta je te stamelen? Gaat zulks om in 't geleerde brein. Denk je dit soms. Laat die Wandel nog maar 'n tijdje rond dralen en darren op niks af. Twee flitsende films voor de prijs van een. Men gaf me notabene fijne reductie bij vroeg reserveren.'

Hoor je en voel je wel.

Geeft haar rust en blust hete gemoederen over ons levenspijl en zakkend steeds maar de levensstandaard. Want bejaarden leven nu van koffie en pindakaas. Koelt Wandel dan even af in 't donker. Ze zit meestentijds in 't meest verblindend filmen licht.

Was 't toppunt. Bleek te zijn 't etmaal weer van haar jaarlijkse filmfestival. In een gebouw, stammend nog uit tijden van voor jouw oorlog. Heeft blij makende wand bijouerie van 't warmste geel en straalt uit zo'n fijne kerst- en sinterklaassfeer. Bedoel bioscoop Minski. Verknalt 'n bombardement aan beelden totaal en meteen de warme Art Deco. Verprutsen genadeloos knusheid van de oude bioscoop.

Milieu filmen dit keer. Schijnt. Zitten in de bodem de gevaarlijkste gassen. Werd het zat. Schoot me halverwege 'n eind toch overeind joh. Schurkte tegenaan de schonkigste van knieën. Ging langs smoezende smoelen. Bonkte met knuisten op gecapitonnerde rode deuren en schopte tegen 't plots minder gewaardeerd antieke gebouw. Daarop opende 'n oude vrijwilligster, want je moet als bejaarde actief blijven van de SD, zuchtend van buitenaf en verliet toen rap de met zenuwachtige lichtstralen en scherp schijnsel doorkliefde ruimte.

Stond weer in 'n tochtende hal en hijgde uit bij 'n gammel imitatie marktstandje. Zei tegen de erachter zich vervelende popcorn venter.

'Heeft u in godsnaam 'n zetpil.'

Deed de knul onaangedaan. Keek eerst tijdenlang op z'n horloge. Nam me op toen zeg aanstonds en staarde me daarop aan zeer grondig.

'Horen we wat precies?' Zei hij. 'Zeg je wat exact meisje?'

'Meisje? N zetpil.'

'Wacht 's merkwaardig typ. Val je even in de rede. Werk hier parttime als vrijwilliger. Bevat 't amper. Kom je net uit de hoofdfilm? Zat je in zaal 1 en liep weg bij de zilveren beren vereerd hoofdattractie? Moet dan wel opperen en vragen aan je meteen. Sta niet zo te blazen. Dien gewoon te weten te komen, hè. Liet je al weten wat je ervan vond.'

'Ziet men toch zo ook wel.'

Toen zei hij ziekelijk nog wat kwieker.

'N zaal uitlopen en vertrekken op staande voet, zonder je mening te geven en zonder democratisch oordeel te vellen is ongehoord. Gaat geen mens ervandoor, noch even ervan tussen zonder over en aangaande de zilveren beren hoofdattractie te geven z'n deskundige oordeel.'

Werd nog misselijker.

'Joehoe waar zit je Tanja! Kom 's gauw hier. Zie je deze jongedame. Gaf d'r mening niet af.'

Zei toen die mejuffrouw Tanja.

'Is hier 't kaartje. Zet 'n kruisje achter 'n cijfer en prop 't rap in eruit ziend reuze amateuristisch deze doos diens uitholling. Tenzij je wilt dat Handhaving je komt halen.'

Je Anne

Zaterdag 13 juni 2026

Lieve Kitty,

Hoe de ontmoeting met Wandel ging. Omscholing. Stond gisteren nog, bij wijze van spreken, op 't schoolplein van een Lyceum. Was geen Oude Volk Lyceum. Zeg heus toch 'n Lyceum. Ronselde m'n reuk en geurde toen 't schoolplein plots naar paardenzadels en manege zweet. Kwam van 'n bolle troela. Geheten Wandel en kwam niet meer van haar af. Bleef mijn metgezel. Aleer te leggen meteen de bijl aan de stam. Alvorens 't kalf in nog niet gedempte putten meteen weer te verdrinken. Vreemd was ze sowieso. Malloot. Raar. Idioot. Geef echter ter overdenking dit

Scanderen in Poldermodel Taal tegenwoordig 't liefst over 'Close' zijn. Roepen graag 'Love'; gedankt knetterend eenvoudig elektronisch communiceren en te makkelijk kunnen kwekken. En zo wordt heus je beste kennis al gauw schandalig des te vreemder. En langdradiger. Transformeert in mum van tijd tot geweldig 'n je vervelende vreemdeling. Ken je ten slotte geen grotere vreemde en onbekende—zeg boven de streep—dan je naaste—naoorlogs. Leerden in omschool ochtenduren natuurlijk geen klassieken. Onthielden geen dingen van Romeinen en Grieken. Noch Vogels en kikkers van Aristophanes. Maatschappijleer. Telkens weer Maatschappijleer.

Ging de bel. Wist iedereen 't wel. Trapte je niet eens op eentje van haar dikke tenen. Kwam je d'r maar even voor haar exceptioneel poenerig geschoeide voeten. Gilde Wandel.

'Krijg beste mensen toch tietien.'

Ze is leesblind. Kwamen gelukkig de Mammoet schoolstelsel jaren naoorlogs. Redde in haar familie onverdeeld veel leesblinden.

Je Anne

Maandag 15 juni 2026

Lieve Kitty,

Passeerde anderhalve dag. Weet je wel. Bestelden niet 't meest regenachtige weer ter aarde. Maar kwam wel aan plenzen. Heb geen idee meer over de directe aanleiding. Werden gebeld. Telefoneerde Wandel. Klonk toen verhit en schel door haar huis aan het Merwedeplein—want heb zelf een kotje in Amsterdam Noord, waar nooit gekomen wordt. Toen schetterde de telefoon.

‘Is toch niet zo moeilijk. Spreek duidelijk uw naam. Laat me even weten. Hoe zei u—Wandel? Typisch. Rustig aan maar en geen paniek. Hijg wat minder in m’n oor. Is geen afschepen. Proberen niet van u af te komen. Integendeel. Verbinden u naar behoren meteen door naar de juiste afdeling. Krijgt u onmiddellijk aan de lijn iemand van AOW.’

Vermaledijd. Was ons gezegd. Stonden in de wacht. Duurde ‘n tijd en was flink wachten. Zette toen feestgedruis luister bij. Snerpte ‘t lang verwachte antwoord van ‘n bunzing.

‘Goed u te spreken beste mevrouw Wandel en te hebben u persoonlijk aan de lijn. Is doodnormaal en minder typisch mijn eigen naam Jansen. Zeg maar Piet. Spreekt uit uw handelen ‘n slagvaardigheid. Bewonder uw moed en doorzettingsvermogen. Hooft u wellicht op de achtergrond confetti knallen. Ploppen van kurken, vanwege mijn promotie. Krijgt u hoeveel als ouder nog aan AOW van hoogheid Janneman de Dunste diens raadsheer Marc Kudde. Zal ‘t u zeggen. Zeg maar zero. U fraudeert met samenwonen en leeft met mevrouw Frank inmiddels al enige jaren, terwijl u beiden volle AOW ontvangt. Dat is magnifiek, maar mag niet. Geld moet teruggestort. Dat kan u natuurlijk niet. Mevrouw Frank moet zich daarom maandag melden op het arbeidsbureau.’

Blikshade zeg je—Peulenschil?

Borrelde toen rond 12 uur bij Wandel naar boven van onze welgeteld 5 basis emoties naoorlogs. Heet dan naast enorme woede. Nijd. Wrok. Amok en wat iets meer zij. Verkeerde ze onmiddellijk in radeloosheid. Struikelde over d’r keuken laminaat en toeterde meteen.

‘God helpe ons met ‘n meervoud aan kerkenzakken. Krabt wereldpresident Slurf aan z’n gulp. Doet niemand meer wat eraan. Wat denk je wel. Er komt heus niemand van over oceanen en vindt plaats geen enkele invasie tegen onze neoliberale bezetter, Anne Frank—valt heus uit de goede blauwe hemel geen meter nog aan rinkelende Marshallhulp.’

Verzat bij de ramen van ‘t voorvertrek—bevind me met dit soort discussies namelijk onveranderlijk en onvermoeibaar in de oud psychologie studietoelage stoel van Wandel. Verzette de bakens.

‘Beste Wandel.’ Was mijn antwoord. ‘Lopen ‘n beetje te mekkeren. Laat asjeblijft dat Israëliische klaagmuur lamenteren. Stop met steggelen, want klinkt door tot en met in Lekkerkerk. Hoor ‘s even hier. Ga je zo door. Helpt losgeschoten keuken laminaat helemaal van z’n graat te vallen. Vliegen ons om de oren totaal de houten planken.

Bekijk 't zonniger. Is maar goed ook. Beeld me in veel beter, want haal je voor je geest de horreur. Kwam men van over oceanen weer inderdaad langs stampen. Schoof aan land met zwarte loodzwaar legerkistjes. Plaatste de voet vervolgens bruut op ons laatste frisgroen wier. Occupierend ons op verzoek en representerend met harde hand 't bewind vanuit Witte Huizen. Bleef daarenboven de genereuze dienstklopper zelf enorm in gebreke. Zou geen idee hebben met alle moderne infiltratie en spionage en beleger en druk achterover technieken waar de heisa voor was. Te weten voedselrantsoenen rondstrooien voor ontroofden van een AOW-tje.'

Kwam ervoor vanachter haar stomende watercooker. Toen zei Wandel.

'Moet je garen bij spinnen. Onderscheidt geeneens letterlijk van figuurlijk. Concreet van overdrachtelijk. Rommelt de boel maar aan mekaar. Maar is 't ergste. Denkt niet aan karigste van vergoedingen of genoegdoeningen als schrijfster.'

'Werk gestaag aan de wonderlijke ontstaansgeschiedenis van blauwe libellen.'

'Waar niemand wat mee opschiet en daarenboven ook nooit 'n eind aan komt.'

Zucht.

Schaamde me voor dat Bloemendaalse achterwerk. Joh met haar vette vingers. Draaide dat mens toen de laatste petitfour achterover, restant van mijn 97ste verjaardag gebak. En zei zelf.

'Ga de hond uitlaten.'

Snierde Wandel snel.

'Hebben geen geld. Laat staan voor 'n hond.'

Leuk zulks—hè?

Je Anne

Dinsdag 16 juni 2026

Lieve Kitty,

Werd middag. Maar maak je geen zorgen. Laat 't niet qua wegtikkende verteltijd uit m'n zweetklauwen lopen. Smeer die eerste etmalen van mijn naoorlogse logboek niet uit tot 'n Ulysses van 800 bladzijden. Is echter reuze van belang en dient men voor goed begrip terdege te vatten en te snappen. Hadden leden van 't oude Volk eeuwenlang lak aan alles. Stoicijns. Houdt men in Holland

maar vol. En gilt. Doen lui behorend tot ons volk bij geringer nog dan 't minste of geringste. Roepen van Oi! Oi! Oi!

Verliep een en ander als volgt. Ligt vlakbij de Hinniken Straat 'n onderverdieping met blauwe deuren. Staan ervoor dikke bomen. Bezigen hier heus geen symboliek. Zijn oude populieren. Maar moet je weten. Hossen erachter de schoonste Expats bejaarde mannen. Komen uit 't land van door mij ooit bewonderde Churchill. Zeg William Leonard Spenser-C. Vliegen door souterrains met glazen daklicht. Enfin. Rende in de lui hun kielzog bij Bejaarden Gymnastiek. Heb minstens al 'n halfjaar zo'n maandabonnement, maar zal binnenkort aflopen. Zonder AOW.

Gebeurde daar 'n keertje. Riep Wandel 'De Finse sauna is te heet.' Ze leek rosser dan 'n gekookte kreeft. En zei.

'Fitness club In 'n Scheet.'

Dus zo heet dat nu. Goed. Doe met bedeesdheid verslag. Maar een en ander had voor mij als 97 jarige met een SD oproep in 't vooruitzicht twee kanten. Wil zeggen ook een positieve keerzijde.

Deinde fanatiek met de hamstrengen. Schommelde met wat in die contreien groeit aan krenge. Hitste me op sportcoach Sjors. Leek of hij de tel kwijt was. Sloeg 'n uurwerk toen 12 uur. Zweefden halters in zweelucht. Zwegen sjoer machines. Peng! Peng! Kwam 'n laatste en zachtere. Peng! Want schoten stuipen voorbij m'n stuitbeen. Sloeg bliksem in in m'n bekkenbodem. Overvielen me eender krampen als vriendin Wandel heeft 's nachts constant—mag wie ze weg masseren?

Stonden al snel om me heen. Hielden zich op oude Engelse heren. Maar danste van pijn voor hun ogen de Weense wals. Quickstep. Foxtrot. Tango. Ontglipte me toch waarlijk en heus.

'Oi! Oi! Oi!'

Ging door mijn onderrug. Onze kwetsbare onderrug. Gaat nog veel verder terug dan de Bijbel, ver vriendinnetje. Leefden ooit rustig in bomen. Occupeerden savanne's toen—Familie Frank. Keken over okergeel gras met zeg maar aambeien van ambitie. Strekten zich toen, gingen rechttop staan. Hielden zich overeind en riepen tegen elkaar.

'Komt er gevaar aan?'

Je Anne

Woensdag 17 juni 2026

Lieve Kitty,

Hoopte al met al op arbeidsongeschiktheid. Bezoekend weldra de SD. Had behoefte aan frisse wind. Schepte toen snel 'n luchtje en stapte op Wandel d'r balkonnetje. Geurden onder me gezellig de plantsoentjes naar vlierbessen. Zwiëpten takken. Leek wel 'n volledige met uitsterven bedreigde volière. Huismussen. Kraaien. Kiekendieven. Futen. Ooievaars. Grasparkieten. Ortolanen. Zwanen. Houtduiven. Laatste zijn lid van familie Dodo. Maar overleven. Reken maar. Vreten zich vet. Peinsde ondanks rugpijnen. Dacht diep na over AOW. Kwam tot de slotsom. Moeten allemaal eten. Te vullen dienen we de maag. Liet andermaal van zich horen Wandel; weerklonk haar schorriemorrie keel. Hoorde haar in gedachte, want ze was vis halen.

'Schieten enorm ermee op in de discours. Dooddoener zeg met al die universitaire kennis! Moeten allemaal eten.'

Barst—had wel gelijk.

Werd verlegen. Zal je verwonderen. Bedoel met die dikke dyslexie van de Wandels in de nabijheid. Stamelt daarentegen tegen je 'n wonderkind. Heeft niks om 't lijf, hoor. Geenszins. Kenmerkt immers 't naoorlogse minstens van die koppen honderdduizend. Kent 'n doorsnee gezin slechts genieën. Bestaat helemaal uit hoog begaafden.

Niettemin zeiden de burens wantrouwig.

'Heeft mevrouw Frank echt gestudeerd. Bestaat echt dat geleerde kind? Is geen fictie, mevrouw Wandel?'

Schertste ze.

'Neen. Vonden haar zingend de internationale ergens onder 't aanrecht.'

Je Anne

Donderdag 18 juni 2026

Lieve Kitty,

Moet je weten. Studeerde af te Wittenberg. En kwam Joop Klokwerk van Universum, hoofd van wetenschappelijke raden te Harvard spreken. En die zei.

'Beste mensen ga zitten. Maak niet zo'n drukte. Zal hoe 't zeggen. Heeft men mij erbij geroepen om 't wonder te aanschouwen. Wees dus welkom en geachte aanwezigen, wees vooral afwezig. Niemand staat jubelen. Niemand staat te juichen. Sleutelend binnen haar vakgebied, zien velen mejuffrouw Frank als 'n pionier.'